

[Lena Bra.]

matikken. Det var i 1968, men det er rigtigt, hvad ministeren nu sagde, at udvalget først blev nedsat i 1969, men det skyldtes vist en teknisk fejl. Al respekt for kulegravning, men siden har jeg jævnlig spurgt, hvor langt vi var nået, og jeg ved, at andre har gjort det samme. Ét er kulegravning, et andet er børneskæbner.

Vi har i dette ting et ansvar over for de mennesker, der har sat os til at bestride det hverv at varetage menneskers ve og vel, og det er derfor, jeg endnu en gang henvender mig til ministeren i håb om forståelse og imødekommenhed. Jeg har den største respekt for det af ministeren nedsatte udvalg, men jeg må præcisere, at min respekt for de påtrængende menneskelige problemer er større. Jeg tror, ministerens udvalg som lovet vil kulegrave alle problemerne, ja, det vil sågar sikre, at vi har nordisk rygdækning, men dermed opstår måske lidt af et tidsproblem. Jeg erkender, der skal gøres et stort arbejde, før et sådant lovarbejde er fuldbgyrdet, men lad mig i samme åndedrag sige: der findes tilfælde, hvor praktik ikke overgår menneskelighed.

Siden adoptionslovens gennemførelse i 1956 har der som sagt jævnlig været rejst spørgsmål til ministrene, der påpegede skævheder og uretfærdigheder i gældende lov. Der ligger i lovforslaget måske et ønske fra min side om endnu en gang at forsøge at fremskynde et udspil fra ministerens side, men der ligger fra min side især et ønske om at løse de aktuelle problemer. Når vi har gjort det, så kan vi gå videre i en debat om den revision, som ministerens udvalg lægger op til. Intet ville være lettere end at erklære her og nu, hvad jeg ønskede skulle komme ud af en ny adoptionslov, hvordan man ønskede loven skulle ende med at være. Lad mig f. eks. sige: det tjener ikke adoptionsloven til ære, at der findes paragraffer som §§ 17 og 19; disse giver mulighed for fortrydelse og er ikke i takt med tankegangen om, at adoptivbørn ligestilles med ægtebørn. Jeg er bekendt med, at paragrafferne uhyre sjældent anvendes i praksis, men de svarer ikke til den målsætning, dette lands adoptionslov har, nemlig at adoptionsbørn ligestilles med ægtebørn.

Selvfolgelig bør man ikke kunne opsigte et adoptionsforhold. Man kan som bekendt

heller ikke frasige sig et forældreforhold, uanset hvilken tilstand barnet har. Et adoptivbarn bør have samme status som et ægtebarn; denne opfattelse er en almindelig menneskeværdig opfattelse.

Jeg har imidlertid i dette forslag ikke begivet mig ind på denne problematik, som jeg egentlig også gerne ville have berørt. Forslaget er fremsat udelukkende af hensyn til de påtrængende problemer, jeg mener vi kan løse uden at vente på den store kulegravning. Lad mig understrege igen: når dette lovforslag er så beskedent, som det er, er det, fordi det er vigtigere for mig at løse de problemer, der kan løses nu, end det er at give stødet til en politisk principdebat. Det er som sagt ikke af manglende lyst til at revidere den gældende lov fuldt ud, men det er af trang til at ændre de urimelige tilstande, nogle børn i dette land underkastes.

Som foreslået under nr. 1 bør det være muligt at adoptere, når man er myndig efter min mening. Hvad mener vi egentlig med ordet myndig, hvis det ikke også indebærer, at vi kan være adoptivforældre? Min principielle indstilling til myndighedsalderen er, at den bør tages så alvorligt, at når der er behov for den, kan den som her tages i brug. Tror det høje ting virkelig, at familieskab først oprettes efter det 25. år, som der står i øjeblikket i adoptionsloven? Jeg spørger, for jeg tror det nemlig ikke. Endelig kan der være tilfælde som f. eks., hvor det drejer sig om en søsters børn, hvor det er en nødvendighed og helt rimeligt, at man kan træde uden for denne grænse.

Lovforslagets nr. 2 går ud på, at det må være muligt for en far at adoptere sit eget barn født uden for ægteskab. Tiderne har forandret sig, og ministeren har åbenbart også forstået mine tanker, hvad der lå bag denne bestemmelse. Vi stifter familie på andre baggrunde, end vi gjorde, da den gældende lov blev vedtaget. Vi gør det ved at gifte os, vi gør det ved at bo sammen. Det skulle være muligt for en far at adoptere sit eget barn, selvfølgelig, det er da klart. Jeg er klar over, at det er en formssag. Ministeren var selv inde på, at det er forældremyndigheden, der kan komme til at præge hele denne problematik; jeg tillægger dette at få forældremyndigheden over sit eget barn meget stor værdi, også når barnet er født uden for ægteskab. Man kunne også tænke